

LBRRIS

We know

books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BINDER, IRINA

Fluturi / Irina Binder. - București : Bookzone, 2023

4 vol.

ISBN 978-630-305-163-5

Vol. 2. - 2023. - ISBN 978-630-305-161-1

821.135.1

IRINA BINDER

Fluturi

Volumul 2

*– ediția a III-a,
revizuită și adăugită –*

Redactor: **Ela Ștefan**

Grafician copertă: **Cezar Mandă**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2023, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Prolog

Trecutul te tulbură tocmai atunci când crezi mai mult că l-ai lăsat în urmă, că tot ce te-a rănit și ți-a făcut o nedreptate a rămas acolo unde îi este locul, și anume în trecut.

Probabil că fiecare om are amintiri dintr-un timp de altădată, pe care își dorește să-l lase în urmă. Sunt acele clipe încărcate de urât și de durere, pe care ne-am dori să nu le fi trăit vreodată. Deseori, astfel de momente sunt marcate de oameni pe care îți dorești ca viața să nu îi fi adus niciodată în calea ta, pentru că din cauza lor ai trăit nedreptăți, deziluzii și eșecuri, ai suferit și ți-au adus doar durere. Totuși, poate că trebuie să treci și prin astfel de episoade triste – pentru a deosebi binele de rău și fericirea de nefericire. Poate că trebuie să ai parte și de oameni nepotriviți, nedemni, de nedorit, pentru a-i deosebi de oamenii buni și pentru a-i respecta și prețui pe aceia care merită. Poate că acestea nu sunt pedepse, ci lecții de viață – dar și asta trebuie să învățăm a înțelege.

Poveștile triste trăite cândva îți lasă răni adânci și cicatrici. Unii dintre noi le ascund, în timp ce alții le poartă ca pe niște medalii. Eu mi-am purtat cicatricile ca pe adevărate trofee, fără a mă rușina cu ele. Le-am lăsat la vedere cu mândrie, ca reale dovezi ale forței mele interioare de a trece peste greutate și de a nu lăsa nimic rău să mă transforme în altceva decât în omul care mi-am dorit întotdeauna să fiu.

Capitolul 1

Într-o zi în care trecutul meu părea să fi dispărut, m-am trezit cu una dintre fantomele care îi aparțineau.

— Irina, te caută un domn! a strigat Oli din curte.

Eu și Matei ne uitam la un film în living, iar Robert citea una dintre cărțile de parapsihologie care îl pasionau atât de mult. *Cine mă caută tocmai la Snagov?* M-am mirat, pe bună dreptate. Doar mama și prietenii apropiați știau unde locuiește iubitul meu, iar Oli îi cunoștea pe toți. Până să apuc să mă ridic de pe canapea, am și văzut-o pe Oli apărând în living, însoțită de un bărbat. Eram orbită de soarele care bătea din spatele lui, de aceea nu îi vedeam prea bine chipul întunecat de lipsa luminii.

— Bună ziua, Irina, m-a salutat musafirul surpriză.

Auzindu-i vocea, am încremenit. Bărbatul a făcut câțiva pași până în mijlocul livingului și așa am putut să îl văd perfect. Și chiar dacă îmbătrânise, îl recunoșteam foarte bine. Nu îl mai văzusem de când aveam opt ani – și trecuseră vreo 14 de atunci. Deodată, femeia puternică din mine s-a prăbușit, iar fetița nepuțințioasă din trecut i-a luat locul. Eram din nou în trecutul meu, în urmă cu 14 ani... Un copil singur, neajutorat, vulnerabil, lipsit de apărare, față în față cu urâtenia omenească.

Din cauza unei conjuncturi nefavorabile, pe care nu am aflat-o niciodată, tata a fost nevoit să mă lase o perioadă în grija unei familii. Am bănuțit mereu că tata fusese internat în spital și că nu a vrut să-mi spună. Mama era în plină sesiune, avea și

serviciu și nu ar fi putut să vină acasă să stea cu mine, iar familia aceea era singura soluție pe care o găsește tata, după multe altele nereușite. Era pentru prima dată când locuiam în altă casă decât cea pe care o cunoșteam, departe de tata, și cred că a fost cea mai urâtă perioadă din copilăria mea, amintire pe care mai apoi am încercat din răspuțeri să mi-o șterg din minte. Am ajuns atunci într-o casă străină unde am locuit timp de aproape două luni, cu niște oameni pe care nu-i cunoșteam aproape deloc. Sufletul meu de copil, deși trist din cauza separării de tata și de casa mea, de câinele meu și de florile mele, a găsit o bucurie în faptul că și acea familie avea o fetiță, cu care speram să mă împrietenesc și să mă joc.

Până atunci, copilăria mea fusese una fericită și lipsită de griji, deși nu și lipsită de responsabilități, iar asta numai pentru că tata a încercat să mă protejeze cât de mult a putut de răutățile lumii, tocmai de aceea nu știam că oamenii pot fi și altfel decât buni și blânzi, dar mai ales corecți. Poate că și din această cauză mă așteptam să fiu bine primită în acea familie unde urma să locuiesc pentru două luni, cu atât mai mult cu cât tata i-a lăsat stăpânului casei o sumă considerabilă de bani pentru îngrijirea mea, rugându-l să fie atent cu mine și să nu îmi lipsească absolut nimic. Însă, de îndată ce tata a ieșit pe poartă, viața mea a luat o întorsătură nedorită și am ajuns captivă într-o poveste cu oameni răi.

Cu toate că toți cei care ne cunoșteau pe mine și pe tata susțineau că mă răsfăța foarte mult, oferindu-mi tot ceea ce voiam, m-a crescut cu un program strict și cu reguli bine stabilite. Cum spuneam, să fiu conștientă că am și responsabilități, și îndatoriri, nu doar drepturi. Și-a dorit să transmită ceea ce știa și ceea ce era el încă unei generații, să educe o lady, care să fie la fel de educată cum au fost toți membrii familiei sale, și tocmai de aceea a pus mare preț pe educație, ordine și disciplină. Chiar dacă păream un copil lăsat de capul lui, fiindcă eram toată ziua pe stradă la joacă, la noi acasă se lua masa la ore fixe, nu mâncam în grabă și pe apucate, iar manierele la masă erau obligatorii. Tata îmi corecta mereu ținuta și mă învăța să nu mănânc zgomotos, să nu fiu atentă la alte lucruri decât la momentul

mesei, aducându-mă la disperare mai tot timpul cu observații și cu tot felul de explicații – și cât de bine mi-au prins în viață mai târziu! Apoi, pe lângă activitățile obișnuite de zi cu zi, aveam și program de citit, de învățat șah, lecții de pian, dar și de joacă, cum e normal să aibă orice copil. Casa era mereu într-o ordine absolută, iar eu eram cea mai importantă și mai respectată persoană din ea. Cu toate că era foarte sever, tata mă răsfăța și mă copleșea cu dragoste, eram un copil fericit.

Încă din prima zi în care am intrat în casa familiei la care mă lăsase tata, totul s-a schimbat. Cina de la ora opt a însemnat o farfurie de ciorbă cu bucăți de pâine aruncate în ea, pe care am refuzat să o mănânc. „Da’ ce, te ține tac-tu’ numa’ cu fripturi? Zama nu-ți place?”, mi-a spus ofensat și ironic bărbatul casei, care părea un zbir. Apoi, am vrut să fac baie înainte de culcare, așa cum eram obișnuită la mine acasă, dar mi s-a explicat pe un ton răstit că în casa aceea se face baie numai sâmbăta și că nu aveau de gând să pornească boilerul și să consume curent electric numai pentru mine. Am adormit cu greu – plângând de dorul tatei și speriată din cauza certurilor pe care le auzeam din camera alăturată, unde familia la care locuiam își arunca reproșuri și jigniri cum nu mai auzisem până atunci. Când a venit dimineața, nu am mai fost trezită, ca de obicei, cu alintături, ci bruscată de stăpâna casei, care mi-a aruncat pe masă o felie de pâine cu marmeladă și o cană ciobită cu un ceai aproape rece.

Am mâncat de teamă că, dacă voi face mofturi, voi fi muștruluită, apoi am fost trimisă la un magazin din apropiere, să cumpăr băutură. Tata nu mă trimisese niciodată să cumpăr alcool și îmi spusese adeseori că un bărbat nu trimite niciodată o femeie la cumpărături dacă se poate duce el, iar dacă totuși femeia merge la cumpărături, în niciun caz nu se cade să cumpere sticle cu băuturi alcoolice. La întoarcere de la magazin, m-am oprit la câteva case distanță, unde fetița familiei se juca împreună cu niște copii. Probabil că am stat ceva vreme acolo, uitând de sarcina pe care o aveam, pentru că stăpânul casei mă aștepta agitat și foarte nervos. De îndată ce am intrat în casă, bărbatul m-a lovit peste față reproșându-mi că mă aștepta de mult. Atunci a fost pentru prima dată când cineva m-a lovit.

„În casa asta nu faci ce vrei tu și mă ascuți, clar?!”, a urlat el, uitându-se la mine cu ochi bulbucați și tulburi, cu o privire care m-a înspăimântat.

Soția lui plecase la serviciu, iar casa era într-o dezordine cum nu mai văzusem vreodată, nicăieri. Pentru că știam cum să îngrijesc o casă, m-am apucat să spăl vasele, să mătur, să șterg praful și să fac ordine. Ca orice copil, am sperat că, dacă voi fi cuminte, acei oameni mă vor îndrăgi și mă vor trata omeneste, dar nu a fost așa deloc. Dacă mă vedeau cu cărți sau cu jucării, îmi spuneau că pierd vremea în loc să fac curat. Toate acele lucruri – să spăl vasele, să fac curat în toată casa, să strâng harababura și hainele azvârlite peste tot – deveniseră doar atribuția mea.

Într-o zi, am făcut o boacănă care m-a costat foarte scump. Pentru că înainte cu câteva zile mă certaseră că nu pusesem oala cu ciorbă în frigider, de data aceasta am băgat-o la rece, dar cu ciorba fierbinte încă, fără să mă mai gândesc că se va dezgheța frigiderul. Când a aflat ce am făcut, bărbatul casei m-a bătut fără milă cu o curea din piele, până când a obosit. Câteva zile nici măcar nu am putut dormi din cauza rănilor, nu reușeam să stau în nicio poziție din pricina durerilor pe care le simțeam în tot corpul meu mic de copil. Totul era un coșmar, cei din casă se purtau din ce în ce mai urât cu mine, iar când se îmbătau, amândoi soții mă înjurau și mă umileau, numindu-mă „bastardă” și punându-mă să muncesc fără încetare, ca pe o sclavă.

În aceeași curte, într-o amărâtă de bucătărie de vară, locuia și tatăl stăpânului casei, un om bătrân și bolnav, dar bun, nicidecum cu un caracter mizerabil precum cel al fiului său. Știind în ce fel eram tratată de băiatul și nora lui în casa căroră tata, de bună-credință, mă lăsase forțat de împrejurări, îmi aducea câte un măr sau câte o felie de pâine cu dulceață atunci când nu era nimeni acasă. Iar eu îi mai țineam de urât, alinându-ne unul altuia singurătatea și tristețea. Nu ieșeam din curte să mă joc cu copiii din vecini, pentru că mă rușinam de hainele mele ponosite și de vânătăile pe care le aveam de la bătăile primite aproape zilnic. Iar fetița lor, care sperasem că-mi

va fi ca o soră și o tovarășă de joacă, îmi luase toate hăinuțele frumoase și eu abia mai găseam prin casă câteva haine vechi și sărăcăcioase de-ale ei, cu care să mă îmbrac.

Cât timp părinții ei se aflau la serviciu, făceam curat în toată casa, spălam hainele de mână, ridicând oale grele în care puneam apă la încălzit, și le clăteam mai apoi cu o apă rece care îmi îngheța până și sufletul. Măturam toată curtea, dădeam de mâncare la animale și, ca răsplată pentru toată munca mea, așteptam speriată să ajungă ei acasă și să mă chinuie. Fiindcă nu trecea o zi fără să mă lovească sau fără să mă insulte în cele mai abjecte moduri. Își băteau joc de mine și de toată munca mea, iar a doua zi o luam de la capăt, pentru că totul era din nou murdar, plin de noroi, hainele azvârlite peste tot, vasele pline de resturi. Într-o seară, bărbatul casei m-a bătut îngrozitor pentru că fetița lui i-a spus că luasem și îmbrăcasem o bluză de-ale ei. Așa că acea ființă lipsită de rațiune și omenie m-a dezbrăcat în pielea goală și m-a trimis afară în ploaie, apoi, din spatele ferestrei, din confortul unei case uscate și încălzite, m-a privit cum stăteam ghemuită și înfrigurată sub revărsarea nemiloasă și rece a naturii. După aceea m-a încuiat într-un șopron dezafectat, plin de păianjeni și cine mai știe ce insecte, și a plecat înapoi în casă, la căldură, unde, beat fiind, a adormit uitându-mă acolo toată noaptea. Am avut noroc cu tatăl lui care s-a îndurat de mine și, probabil gândindu-se la sănătatea mea, mi-a adus o pătură să nu îngheț acolo. Gestul l-a costat scump, fiindcă fiul său l-a luat la bătaie când l-a văzut în curte, preocupat de soarta mea.

Într-o altă zi, am găsit pe stradă un pui de câine pe care l-am luat acasă să-l îngrijesc și l-am ascuns în șură, ca nu cumva să-l vadă cineva. Împărțeam cu el porțiile mici de mâncare pe care le primeam și eram fericită că am și eu un prieten, că simt și eu căldura și iubirea unei ființe. Dar stăpânul casei l-a descoperit într-o seară și, după ce m-a bătut de m-a umplut de răni, l-a lovit cu o sapă în cap, omorându-l în fața mea. Șocul și trauma pe care le-am trăit în acea seară m-au bătuit mult timp, am plâns ani în șir după acel sufletel pur și nevinovat, lipsit de apărare, care a murit doar din cauză că mă iubea. Pentru că era singurul care mă iubea.

Trăind în acea casă de coșmar, abia așteptam să vină noaptea, să pot astfel plânge în liniște, de durere și de dor. Iar supliciiul acelor luni s-a terminat numai când s-a întors tata și m-a luat de acolo. Însă nu i-am spus niciodată ce violențe, ce chinuri și ce dureri am îndurat în casa aceea. Nu voiam să-l supăr și îmi era teamă că, dacă va afla, va vedea negru în fața ochilor și va face vreun gest necugetat care pe el avea să-l coste libertatea și pe mine să mă lase din nou singură pe lume. De atunci m-a bântuit mereu imaginea aceluia om, pe care nopți în șir l-am visat cum mă bate, cum mă caută, cum mă găsește și cât rău îmi face. Și, deși cu timpul am reușit să-l uit, iată că viața mi-l aducea din nou în cale, tocmai la Snagov, după mulți, foarte mulți ani...

Probabil că aveam o expresie înmărmurită, pentru că Matei s-a îngrijorat dintr-odată și mă tot întreba dacă mă simt bine.

— Iubita mea, ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat? Cine este domnul?

— Dă-l afară... Te rog să-l dai afară, am rostit încet, încercând să-mi controlez teama din voce și frisoanele pe care le simțeam în tot corpul.

Matei a venit lângă mine și m-a luat de mână, privindu-l curios pe bărbatul misterios, care avea o atitudine umilă în fața mea, stând drept, dar cu fruntea plecată, și ținând cu ambele mâini o șapcă. Începeam să tremur vizibil, deși îmi doream să fiu tare și să nu-i dau satisfacție aceluia monstru, că încă reușea să mă sperie, că încă avea această putere asupra mea, cu toate că trecuseră atâția ani de când îmi mutilase copilăria.

— Cine sunteți? l-a întrebat Robert, ridicându-se și apropiindu-se de musafirul nepoftit.

— Mă scuzați, sunt un prieten de familie. O știu pe Irina de mică, a explicat bărbatul, aproape bâlbâindu-se.

— Iubita, ce se întâmplă? a continuat Matei să se îngrijeze, văzându-mă atât de neliniștită.

Irina, nu mai ești acea fetiță! Nu-ți mai poate face niciun rău! Stai liniștită, ești un adult acum, nu mai ești în puterea lui, nu mai poate să te chinuie! Îmi repetam în gând încercând din răspuțeri să mă liniștesc.

— Ce cauți aici? l-am întrebat pe musafirul nepoftit, înfruntându-i privirea.

— Mă bucur să te văd, Irinuța. Ce mare ai crescut! Și te-ai făcut frumoasă!

— Treci peste asta. Zi-mi ce cauți aici, i-am întrerupt eu elanul cât se poate de scurt și tăios.

Matei și Robert mă priveau contrariați, pentru că ei nu știau nimic despre acea parte a trecutului meu și nici nu erau obișnuși să mă vadă tratând pe cineva cu asemenea răceală, duritate și impolitețe.

— Irina, știi, fata mea, Adriana, o mai ții minte? Are un băiețel, are un an și patru luni...

— De unde știi această adresă? am continuat eu să-i retez vorba.

— Mi-a dat-o tanti Ica, am întrebat de tine și mi-a spus că te-a vizitat fata ei, de ziua ta...

— OK. Și ce cauți aici?

— E o situație delicată, dar nu am la cine să apelez... Și m-am gândit că tu... Am auzit că ai un iubit foarte bogat și, cum să spun, dar nepotul meu, băiatul lu' Adriana, are nevoie de o operație la ochi și voiam să te întreb dacă ai putea să ne ajuți. Suntem disperați și nu avem la cine să apelăm...

— Și te-ai gândit tocmai la mine?! m-am minunat eu de asemenea nesimțire și tupeu din partea unor oameni care și-au bătut joc de mine pe când eram doar un copil lipsit de putere și de apărare.

Matei și Robert îl priveau cu milă pe omul care îmi cerea bani pentru a-și salva nepoțelul bolnav, întrebându-se, probabil, de ce am o atitudine atât de ostilă față de el, cum pot să fiu atât de rea și să rămân insensibilă la necazul lui.

— Ce sumă vă trebuie pentru operație? a întrebat Matei imediat, gata să-i vină în ajutor.

— Nu te băga, i-am cerut lui Matei aproape răstit.

— Iubita...

— Taci, Matei. Iar tu, ieși! Să nu îndrăznești să mai apari în fața mea vreodată, că altfel o să ai parte de tratamentul cu care m-ai omenit tu când eram doar un copil! Ieși! i-am strigat bărbatului din coșmarurile mele.

— Îmi cer scuze de deranj... La revedere, a îngăimat el cu umilință, îndreptându-se gârbovit către ușă, urmat de Oli, care s-a grăbit să-l conducă.

— Ce naiba a fost asta? Cine e omul ăla? Iubita mea, ce se întâmplă?

— Lăsați-mă în pace!

Am izbucnit într-un plâns isteric și am fugit în camera mea, dorindu-mi să fiu singură cu durerile și coșmarurile mele, să pot să-mi înghit amarul amintirilor cumplite legate de vizitatorul surpriză. Matei și Robert au venit după mine și s-au așezat alături, pe pat, dar m-au lăsat să plâng în voie, să mă descarc de toată tensiunea. Când m-am liniștit, le-am povestit despre copilăria mea încărcată de întâmplări triste legate de oaspetele nedorit care tocmai ne călcase în casă.

— Îl omor! a tunat Robert, tremurând de nervi.

— Ce ticălos! Și cât tupeu să vină aici! a adăugat și Matei, îmbrățișându-mă cu blândețe.

— Gata, trebuie să uiți. Nu-ți mai poate face niciun rău, mi-a zis la un moment dat Robert, întinzându-mi un șervețel.

În noaptea care a urmat, am avut iarăși coșmarurile din copilărie, dar, odată cu ivirea zorilor, le-am uitat pe toate și, în ziua care tocmai începea, mi-am propus să-mi închei definitiv toate socotelile cu trecutul și să nu-l mai las să mă răscolească.

Dar nu-l puteam uita la fel de ușor pe omul umil care venise să-mi ceară ajutor. Chiar dacă era un monstru pe care îl detestam, mi se părea nedrept ca greșelile lui din trecut să se răsfrângă asupra sufletelului nevinovat pentru care îmi ceruse ajutorul.

— Matei, m-am gândit mai bine. O să-l ajut pe nenorocitul ăla. Copilul nu are nicio vină că bunicul lui e un monstru,

că familia mamei lui este una dezgustătoare, am anunțat seara, la cină.

— Aceasta este Irina pe care o cunosc eu! a exclamat Robert, zâmbindu-mi cu afecțiune, bucuros că-mi revenisem cât de cât.

— Bravo, iubita! Dacă tu consideri că asta trebuie să facem, îi dăm bani, a fost de acord și Matei.

— Am niște bani strânși și sper să-i ajungă, dar mai întâi de toate trebuie să ne interesăm dacă spune adevărul. Să nu cumva să fie vreo vrăjeală. Din partea unui astfel de neom te poți aștepta la orice, am adăugat eu.

— Ai dreptate, dar banii ți-i dau eu. Orice sumă are nevoie. Tot ce vreau este să nu se mai apropie de tine, a subliniat Matei.

Am sunat câteva cunoștințe și am cerut detalii cu privire la nepoțelul omului care îmi ceruse bani, iar când am avut certitudinea că nu mă minte și după ce am aflat ce sumă îi era de trebuință, am rugat o prietenă să-i ducă banii. În plic am adăugat o sumă în plus, gândindu-mă că-i va fi de ajutor.

— Nu vreau să afle vreodată că banii sunt de la mine, te rog frumos. Spune-i că ai găsit tu un sponsor care dorește să rămână anonim, bine? i-am zis prietenei mele când a venit după bani.

Dacă m-ar fi întrebat cineva ce simt pentru acel om care mă chinase când eram doar o copilă lipsită de apărare, cu toate că fusese plătit să se îngrijească de mine, și care mă încărcase cu amintiri atât de dureroase, i-aș fi răspuns că îl uram. Și bineînțeles că, atunci când urăști pe cineva, nu te vezi în stare să-i întinzi o mână de ajutor. Uneori, ai impresia că ești capabil chiar să te bucuri că trece prin suferințe, văzându-le ca pe o pedeapsă binemeritată pentru răutatea de care a dat dovadă cândva. Poate că așa era, în adâncul sufletului meu îl uram, dar nu-i doream răul, asta cu siguranță, iar întâmplarea aceea a fost o lecție care m-a învățat ceva nou despre mine, anume că nu știu să fiu rânchiunoasă și, cu atât mai puțin, răzbunătoare.